

ET BUDSKAB OM FRED

HAZRAT MIRZA GHULAM AHMAD

ET BUDSKAB OM FRED

af

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad^{as}

Den Forjættede Messias og Mahdi

A Message of Peace

Originaltitel på Urdu: Paigham-e-Sulah

Udgivet på engelsk i 1968 – genoptrykt i 1976, 1996 og 2007

©Islam International Publications Ltd.

©Dansk udgave 2008 Islam International Publications Ltd.

1. udgave, 1 oplag 2008

oplag 200

Udgiver:

Islam International Publications Ltd.

Islamabad, Sheephatch Lane

Tilford, Surrey GU 10 2AQ

England

Trykt hos Nusrat Djahan Moske

Eriksminde Allé 2

2650 Hvidovre

Tlf. 36 75 35 02

Oversat af: Carsten Lomholt

Kopiering fra denne bog eller dele deraf samt enhver anden udnyttelse er forbudt uden forudgående skriftlig tilladelse fra udgiveren.

ISBN 87 - 88194 - 44 - 2

Forord

Et Budskab om Fred (*Paigham-e-Sulah*) er skrevet af Hazrat Mirza Ghulam Ahmad, den Forjættede Messias og Mahdi, i Lahore (nuværende Pakistan) i løbet af de sidste dage umiddelbart før hans død d. 26. maj 1908.

Budskabet er klart og utvetydigt: Islam er den universelle religion, fordi det er alle profeters religion. Islam er det modsatte af den religiøse eksklusivitet, der viser sig i alle forsøg på (fra de enkelte sendebuds nuværende tilhængeres side) at tage patent på sandheden og afvise andres retmæssige andel i samme sandhed. Den er et tilbud om sand fred, ligesom islam jo både betyder lydighed mod den ene sande Guds allesteds åbenbarede sandhed – og vejen til sand fred, harmoni, sundhed og helhed.

Den Forjættede Messias og Mahdi opfordrede i 'Et Budskab om Fred' at slutte venskab med oprigtighed og god hensigt, og at sympatisere med hinanden, hvad religiøse og verdslige problemer angår. Og vor medfølelse bør være, som om vi er dele af det samme legeme.

Paigham-e-Sulah er oversat direkte fra urdu til dansk af Carsten Lomholt, bearbejdet af Munawwarah Sayyeda Ahmad og Merete Krogh, som vi bringer en stor tak for et uselvsk arbejde.

Naimatullah Basharat
Imam, Nusrat Djahan Moskeen
Hvidovre, d. 19.11.2008

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ*

نَحْمَدُهٗ وَنُصَلِّیْ عَلٰی رَسُوْلِهِ الْكَرِیْمِ**

Mægtige Gud, min Elskede Vejleder! Vis os den vej, der leder de sandfærdige og oprigtige til Dig. Og frels os fra de veje, der alene fører til begær, bitterhed, had, og til grådighed efter denne verden.

Hvad enten vi er muslimer eller hinduer har vi - trods hundredvis af forskelle - alle det til fælles, at vi tror på den Gud, der er verdens Skaber og Hersker; og ligeledes er vi alle fælles om at bære navnet menneske. Det vil sige at vi alle kaldes mennesker. Og ligeledes er vi indbyggere i det samme land og derfor hinandens naboer. Derfor er det vor pligt at slutte venskab med oprigtighed og god hensigt, og at vise medfølelse med hinanden hvad religiøse og verdslige problemer angår. Vor medfølelse bør være, som om vi er dele af det samme legeme.

Den religion, der ikke lærer universel medfølelse, er ikke en religion; ej heller er det menneske som ikke evner at nære medfølelse et menneske. Vor Gud har ikke gjort forskel mellem folkeslagene. F.eks. er de samme evner som blev skænket til Indiens gamle folkeslag blevet givet til arabere, persere, assyrere, kinesere, japanere og til indbyggere i Europa og Amerika. Guds jord tjener dem alle til hjem, og Hans sol, måne og mange stjerner skænker dem lys og tjener dem på anden vis. De drager alle nytte af de elementer Han har skabt, d.v.s. luft, vand, ild

* I Allahs den Nådiges den Barmhjertiges navn

** Vi lovpriser Ham og beder om velsignelse for Hans ophøjede Profet.

og jord; og ligeledes af alt andet Han har skabt, f.eks. korn, frugt og lægemidler. Således lærer vor Herres godhed os, at også vi bør udvise ædelmodighed og godhed mod vore medmennesker og ikke være umedfølende og snæversynede.

Venner, vær forvisset om at hvis et af vore to trossamfund ophører med at ære Guds godhed, og tillægger sig en adfærd der står i modsætning til Guds gode egenskaber, så vil det snart blive ødelagt. Ikke kun deres egne, men også deres kommende slægter vil blive ramt. Siden verdens skabelse har de sandfærdige i alle lande bevidnet, at det er et livets vand for den menneskelige eksistens at lægge sig efter Guds gode egenskaber, og at menneskenes fysiske og åndelige liv afhænger af, at de tilegner sig Guds hellige egenskaber, som er kilden til fred. Gud indleder den hellige Koran med dette vers i Sura al Fatiha:

¹ الحمد لله رب العالمين

dvs. Al fuldkommen og oprigtig lovprisning tilhører Gud, der er alverdeners Herre.

Ordet „verdeners“ betegner alle folkeslag, tidsaldre og lande. Dette vers, hvormed Koranen indledes, korrigerer i realiteten de folkeslag, der mener, at Guds universelle forsyn og nåde er begrænset til dem selv, og som betragter andre folkeslag, som om de ikke er Guds skabninger, eller som om Gud, efter at have skabt dem, behandlede dem som værdiløse eller glemte dem, eller som om de ikke var (Gud forbyde det) skabt af Ham. Således er det stadig den almindelige opfattelse hos jøderne og de kristne at Guds profeter og sendebud kun er blevet oprejst blandt jøderne; og at Gud har ignoreret andre

¹ Sura 1, vers 1

folkeslags religiøse og åndelige behov, som om Han var utilfreds med dem, og at Han ikke bekymrede sig det mindste for deres åndelige velfærd, selvom de befandt sig i stor vildfarelse og uvidenhed. Som det står skrevet i Det Nye Testamente at Jesus sagde: „Jeg er kun sendt til de fortabte får af Israels hus.“ Hvis vi antager, at Jesus gjorde krav på guddommelighed, er denne udtalelse højst besynderlig. Mon Jesus kun var jødernes Gud? Var han ikke Gud for andre folkeslag, siden han sagde, at det ikke var hans sag at reformere og lede andre folkeslag.

Kort sagt tror jøderne og de kristne, at alle profeter og sendebud er blevet oprejst fra dette folkeslag, og at alle Guds bøger er kommet til dem alene. Ifølge den kristne lære er åbenbaringen ophørt med Jesus.

Tilhængerne af Arya Samaj deler en tilsvarende opfattelse. D.v.s. at ligesom jøderne og de kristne begrænser profetdømmet og åbenbaringen til Israels stammer og fornægter åbenbaring hos andre folkeslag, således har arierne, til menneskehedens ulykke, antaget den samme lære. De mener på samme måde, at Guds åbenbaring aldrig har fundet vej udenfor Indiens grænser. Ifølge dem er de fire rishier i evighed blevet udvalgt fra dette land, og det er de samme Vedaer, der er blevet åbenbaret gang på gang, og vedisk sanskrit er altid blevet anvendt i denne åbenbaring.

Disse to grupper betragter kort sagt ikke Gud som verdens Herre. Ikke desto mindre kaldes Han stadig verdens Herre - og ikke kun Israels eller ariernes Herre. De skaber et billede af gud, som er så partisk, at Han ikke skulle bekymre sig om resten af Sine skabninger. For at tilbagevise denne lære har Gud indledt Koranen med verset:

○ الحمد لله رب العلمين

dvs. Al fuldkommen og oprigtig lovprisning tilhører Gud, der er alverdeners Herre. Adskillige steder i Koranen har Han udtrykkeligt forklaret, at det ikke er korrekt, at Guds profeter kun er oprejst fra et særligt folk eller en særlig nation. Men tværtimod at Gud ikke har glemt noget folk eller noget land. I Koranen er det blevet forklaret i lignelser af forskellig art, at ligesom Gud har sørget for indbyggernes materielle behov i ethvert land, således har Han også sørget for ethvert lands og ethvert folks åndelige behov. Gud siger i Koranen:

²
وإن من أمة إلا خلا فيها نذير ۝

Der findes intet folk til hvilket der ikke er blevet sendt profet eller sendebud. Det må derfor, uden nogen diskussion, anerkendes, at den Sande og Fuldkomne Gud, Som det er ethvert menneskes pligt at tro på, er Verdenernes Herre, og at Hans forsyn ikke er begrænset til et bestemt folk, en bestemt periode eller et bestemt land. Han er, tværtimod, alle folkeslags Herre, alle tidsaldres Herre, alle slægters Herre og alle landes Herre, Han er kilden til al nåde. Al åndelig og fysisk styrke kommer fra Ham, og enhver skabning opretholdes af Ham. Alt der er til afhænger af Ham.

Guds nåde er universel og omfatter alle folkeslag, alle lande og alle tidsaldre. Det er således, for at intet folkeslag skulle finde årsag til at beklage sig og sige, at Gud velsignede dette eller hint folk men ikke os; eller dette folk modtog et helligt skrift fra Gud, så de kunne finde retledning i det, men os blev intet givet; eller i den periode åbenbarede Han sig i visioner, åbenbaringer og mirakler, men i vor tid forblev Han skjult. Så

² Sura 35, vers 25

ved at vise Sin altomfattende nåde, har Han foregrebet alle disse mulige indvendinger. Han har vist Sin altomfattende godhed, således at Hans materielle og åndelige nådegaver ikke skal være berøvet noget folk, og ingen tidsalder være forfordelt.

Når vor Gud har disse egenskaber, er det passende for os at forsøge at følge Hans eksempel. Derfor, mine brødre landsmænd, henvender jeg mig respektfuldt med dette skrift, kaldet „Et budskab om fred“, til jer, og beder af et oprigtigt hjerte til at den Almægtige Gud selv vil åbenbare Sig for jer og fylde jeres hjerter med tillid til min oprigtighed, så I ikke misfortolker denne venskabelige henvendelse og antager, at den er udsprunget af selviske motiver. Kære landsmænd, de fleste mennesker forbliver uvidende om det, der angår det kommende liv. Hemmelighederne om det hinsides åbenbares kun til nogle få, som for deres Herres skyld hengiver sig til en tilstand, der ligner døden, før de rent faktisk dør, men enhver med fornuft og udsyn kan erkende godt og ondt i denne verden.

Det er ikke skjult for nogen, at enighed kan lindre de lidelser, der overhovedet ikke kan undgås, og overvinde, de problemer, som ved fornuftens brug ikke kan løses. Det vil derfor være uklogt at afskære sig fra fordelene ved enighed. Hinduer og muslimer udgør to så store grupper, at det er utænkeligt at f.eks. hinduerne en dag skulle samle sig om at fordrive muslimerne, eller at muslimerne i forening skulle landsforvise hinduerne. Hinduer og muslimer er jo nu indbyrdes afhængige. Hvis en ulykke tilstøder den ene gruppe, vil den anden også blive ramt. Hvis den ene gruppe, af egoistiske grunde, vil nedgøre den anden, kan de ikke undgå selv at blive ramt af foragt. Hvis nogen af dem undlader at nære medfølelse for sin nabo, vil det også blive til skade for dem selv. Hvis nogen fra den ene gruppe pønser på at ødelægge den anden, er det det samme som at save den gren over, man selv sidder på. I har ved Guds

nåde fået en vis dannelse, og det er på tide at forlade fjendskab til fordel for venskab, og at vise medfølelse fremfor ligegyldighed er tegn på jeres visdom. Denne verdens problemer er som en ørkenfærd i bragende sol; for at mildne solens brand og redde liv i tørstens stund under denne svære rejse, er der brug for kølende vand i form af gensidig kærlighed.

Jeg kalder jer til fred i denne svære tid, hvor begge parter har hårdt brug for fred. Den ene ulykke efter den anden rammer verden. Der er jordskælv og hungersnød, og pesten er ikke ovre endnu. Gud har ladet mig vide, at hvis verden ikke slår ind på en bedre kurs og angrer sine overtrædelser, vil den blive ramt af forfærdelige ulykker. Den ene ulykke vil ikke være over før den næste viser sig. Til sidst vil folk i panik spørge, hvordan vil det hele ende? Og under prøvelserne vil nogle miste deres fornuft. Derfor, mine landsmænd, tag jer i agt før den tid kommer. Lad hinduer og muslimer slutte fred med hinanden og pålæg den gruppe der er skyld i overtrædelser, der kan forhindre freden, at ophøre med disse overtrædelser - ellers kommer den til at bære ansvaret for alle følgerne af gensidigt fjendskab.

Hvis nogen spørger, hvordan der kan etableres fred trods religiøse forskelligheder, der til stadighed forårsager strid tros-samfundene imellem og forhindrer fred, vil jeg svare, at i virkeligheden er religiøs uenighed kun negativ i de tilfælde, hvor de afviser retfærdighed, visdom og almene menneskelige værdier. Det er for at undgå dette, at mennesket er blevet udstyret med fornuft og dømmekraft. Mon ikke mennesket har fået evnen til at ræsonnere over disse forhold, så det altid selv handler retfærdigt og fornuftigt. Mindre uoverensstemmelser kan derfor ikke hindre fred. Kun de uoverensstemmelser er en hindring for fred, som får nogle til med spot og grove beskyldninger at angribe andres profeter eller hellige skrifter.

Desuden vil det glæde fredselskere at vide, at hele den islamiske lære også findes i de forskellige dele af Vedaernes lære, hvilket følgende eksempel viser: Selvom den nystiftede Arya Samaj Bevægelse lærer, at al åbenbaring fra Gud er ophørt med Vedaerne, findes der her i landet mange millioner tilhængere af hinduismen, hvor store nye avatarer opstår med mellemrum. Blandt disse avatarer er Sri Krishna, der er højt respekteret her i landet, især i Bengalen. Han hævdede at modtage åbenbaring, og hans tilhængere tror ikke alene på hans åbenbaring, men betragter ham som Parmeshvar (Gud). Men der er ingen tvivl om, at Sri Krishna var sin tids profet og avatar, og at Gud åbenbarede Sig til ham.

På samme måde trådte Baba Nanak Sahib frem blandt hinduerne i slutningen af 1400-tallet. Hans hellighed er berømt over hele landet, og hans tilhængere, der kaldes sikher, er på over 2 millioner. Både i Granth Sahib³ og i Djanam Sakerne⁴ nævner Guru Nanak utvetydigt, at han har modtaget åbenbaring. Han går så vidt som til at skrive i en af sine Djanam Saki, at Gud har åbenbaret til ham, at den islamiske religion er sand. Af den grund tog han på Hadj (pilgrimsfærd) til Mekka og overholdt hele den islamiske lære, og det er hævet over enhver tvivl, at han også fik skænket tegn og mirakler. Der kan ikke være nogen tvivl om, at Baba Nanak var en from mand og en af Guds udvalgte, som Gud har vist Sin særlige kærlighed. Han blev oprejst blandt hinduerne alene med det formål, at bære vidnesbyrd om islams guddommelige oprindelse. De af hans relikvier, der findes i Dera Baba Nanak⁵, viser utvetydigt, at han tilsluttede sig den islamiske kalima (trossætning): „Der

³ Sikh religionens hellige bog (oversætters note).

⁴ Selvbiografi af Baba Nanak (oversætters note).

⁵ Baba Nanaks hjem (oversætters note).

er ingen gud undtagen Allah, og Muhammad er Allahs sendebud.“ Det samme er tilfældet med de relikvier - bl. a. en Koran - der findes i Guru Har Sahai i Ferozpur Distrikt. Den, der ser alt dette, kan ikke nære nogen tvivl om, at Guru Nanak, efter en oprigtig søgen med et rent hjerte, havde lært det, der forblev ukendt for hindu præsteskrabet: Med sin påstand om åbenbaring og med de guddommelige tegn, han modtog, gendrev han doktrinen om, at der ikke er nogen åbenbaring og guddommelige tegn efter Vedaerne. Guru Nanak var uden tvivl en velsignelse fra Gud til hinduerne. Man må betragte ham som hinduismens sidste avatar, der kom for at kunne fjerne det had hinduerne nærede til islam. Men til ulykke for dette land drog hinduismen ingen nytte af Guru Nanaks lære. Tværtimod forfulgte præsterne ham, fordi han altid priste islam. Han kom for at skabe forsoning mellem hinduismen og islam. Men desværre var der ikke nogen, der fæstede lid til hans lære. Hvis man havde fulgt hans eksempel og hans lære ville muslimer og hinduer være forenet i dag. Men det er en skam, at et sådant enestående menneske levede her på jorden og gik bort uden, at uvidende folk tog ved lære af hans vejledning. Men han bevidste dog, at åbenbaring fra Gud aldrig vil blive bragt til ophør, og at Guds udvalgte altid vil modtage Hans tegn. Han bar vidnesbyrd om, at fjendskab mod islam er ensbetydende med fjendskab mod sand oplysning.

På samme vis har jeg erfaret, at Guds åbenbaring ikke er ophørt i vor tid. Tværtimod taler Gud nu som Han talte før i tiden, og Han hører nu, som Han altid har hørt. Guds evige egenskaber er ikke ophørt med at fungere. Jeg har i henved 30 år nydt den velsignelse, at Gud taler til mig, og Han har gennem mig vist hundredvis af Sine tegn, som tusinder har bevidnet, og som er blevet omtalt i aviser og bøger. Og folk fra alle trosretninger har været vidne til et eller andet af disse tegn.

Hvordan er det muligt trods disse fortsatte vidnesbyrd at acceptere den lære som Arya Samaj fejlagtigt tillægger Vedaerne: at al guddommelig åbenbaring er ophørt med Vedaerne, der betyder, at menneskeheden derefter kun har gamle sagn at støtte sig til? Som en følge af denne doktrin siger de endvidere, at alle andre skrifter, der betegnes som åbenbaringer, er forfalskninger - og det skønt disse skrifter indeholder langt flere tegn på at være sande og nyder Guds beskyttelse, og skønt guddommelige tegn bærer vidnesbyrd om, at de er sande. Hvordan kan det da påstås, at Vedaerne er fra Gud og de andre skrifter er forfalskninger? Gud er transcendent og hans egenskaber er ubegrænsede. Derfor kunne Gud ikke nøjes med at bevise Sin eksistens i en enkelt bog, men måtte udvælge Sine sendebude i forskellige lande og skænke dem Sin åbenbaring, så mennesket, der er svagt og let gribes af tvivl, ikke skulle udelukkes fra vished.

Det overstiger al fornuft, at Gud, der er alverdens Herre, Hvis sol oplyser hvert land efter dets behov, Hvis regn væder alle egne af jorden - at Han skulle være så snæversynet (Gud forbyde det), at Han i al evighed kun skulle have udvalgt ét land, ét folk og ét sprog. Jeg kan ikke begribe, hvilken form for logik og filosofi der ligger bag, at Parmeshvar (Gud på hindi) skulle lytte og forstå ethvert menneskes bøn og tilbedelse på dets eget sprog, men alligevel afskære Sig Selv fra at tale til mennesker på noget andet sprog end vedisk sanskrit. Denne filosofi findes kun i den vediske lære og er en uløst gåde, som intet menneske endnu har været i stand til at forklare.

Jeg mener, at Vedaerne kan frikendes for noget sted at udtrykke denne lære, som ikke blot er fornuftsstridig, men som også skæmmer Parmeshvars (Guds) rene væsen med påstande om gerrighed og forskelsbehandling. Faktum er, at når der er gået en længere periode efter åbenbaringen af et skrift, så

tilføjer dets tilhængere, dels af uvidenhed, dels af egennytte, noget til teksten, enten uforvarende eller forsætligt. Fordi kommentatorerne er af forskellige anskuelser, bliver en enkel religion i tidens løb til hundredvis af sekter og retninger.

Ligesom arierne er af den anskuelse, at den guddommelige åbenbaring altid har været begrænset til den ariske race og ariernes land, og åbenbaringen altid er kommet på vedisk sanskrit og at dette er Parmeshvars (Guds) sprog, har også jøder en lignende opfattelse af deres race og deres skrifter; efter deres opfattelse er Guds sprog hebraisk, og Guds åbenbaring har altid været begrænset til Israels hus og land. Hvis en person med et andet sprog og af en anden afstamning gør krav på at modtage åbenbaring, betragter de ham (Gud forbyde det) som en løgner.

Er det ikke en besynderlig tilfældighed, at disse to folk har denne lære til fælles? Ligeledes har tilhængere af andre religioner samme opfatte, f.eks. parsierne (Zarathustras tilhængere), der siger, at deres religion er millioner af år ældre end Vedaerne. Dette viser, at denne anskuelse (at den guddommelige åbenbaring altid har været begrænset til ens eget folk, land, skrifter og sprog) udspringer af ren uvidenhed og fordomsfuldhed, fordi det i tidligere tider forholdt sig sådan, at et folk var uvidende om andre folks forhold, og det ene land intet viste om andre landes eksistens. Når et folk modtog en Bog, en profet eller et sendebud, mente de derfor, at de havde fået den retledning som det burde være, og at den eneste guddommelige Bog var givet til deres slægt og deres land - og at ingen andre havde fået del i denne velsignelse.

Denne anskuelse har forårsaget megen skade i denne verden, og har lagt sæden til gensidig bitterhed og had blandt folkeslagene, der bliver ved med at vokse. I lange tider levede det ene folk jo i uvidenhed om det andet, og det ene land var

ukendt og skjult for det andet i en sådan grad, at de lærde arier i Indien mente, at der ikke var nogen beboede egne hinsides Himalaya.

Da Gud løftede sløret og bragte adskillelsen til ophør, var det allerede for sent for dem. Folks viden om jordens andre indbyggere var i nogen grad vokset på den tid, men folk havde fået deres fejlagtige opfattelser - især angående deres åbenbarede skrifter, rishier og profeter - af deres religiøse doktriner. Disse forestillinger var allerede dybt rodfæstede i dem, og ethvert folk mente, at Gud havde manifesteret Sig i deres land. På det tidspunkt var de fleste folk præget af barbariske skikke, og de der gik imod en gammel tradition blev forfulgt med sværdet. Hvem havde så mod til at dæmpe et andet folks selvforherligelse og skabe fred og forsoning mellem dem? Gautama Buddha ønskede at tilvejebringe en sådan forsoning. Han var ikke enig i, at Vedaerne var den eneste åbenbaring, og at der intet er udover dem. Han kunne heller ikke acceptere troen på et udvalgt folk eller land; d.v.s. at det ikke var hans tro, at Vedaerne havde monopol, og at Parmeshvars (Guds) åbenbaring for evigt var forbeholdt dette sprog, dette land og disse brahminer. På grund af denne uenighed blev han stærkt forfulgt, og han blev regnet for ateist og gudsfornægter. Sådan er det også med de forskere i vore dages Europa og Amerika, der ikke anerkender Jesus' guddommelighed, fordi de ikke kan forestille sig, at Gud kan korsfæstes. Alle disse folk anses af præsterne for ateister.

På denne måde blev også Buddha erklæret ateist. Som grusomme modstandere har for vane, satte også hans modstandere falske beskyldninger mod ham i omløb, der såede uvilje mod ham blandt folk. Således blev enden, at Buddha blev fordrevet fra sit hjemland og fødested, Indien; og endnu betragtes buddhismen og dens succes med modvilje og foragt af hinduerne.

Ifølge Jesus ord i evangelierne: "En profet er aldrig æret i sit hjemland"⁶. Efter sin udvandring til et andet land opnåede Buddha stor fremgang. Således siges det, at en tredjedel af verden er befolket af buddhister, og efter hvor flertallet af dens tilhængere bor, ligger buddhismens sande center i Kina og Japan, selvom de er spredt helt til det sydlige Rusland og til Amerika.

Nu vender vi tilbage til det egentlige emne: I den periode, hvor tilhængere af forskellige religioner var uvidende om hinanden, er det uundgåeligt, at ethvert folk anså sin religion og sit hellige skrift som det eneste. Men da landene fik viden om hinanden og således fik samkvem, skabte ideen om at have monopol på Gud nye problemer for den gensidige forståelse. Tilhængerne af forskellige religioner havde tildigtet deres religion imaginære kvaliteter og fortrin, som det viste sig svært at opgive troen på. Derfor var tilhængere af en religion rede til at beskyldte andre religioner for at være falske. Zaratustrismen var hurtigt ude med at erklære andre religioner for at være ugyldige, de begrænsede profetdømmet til deres eget folk og betragtede deres egen religions historie som så lang, at den overgik selv Vedaernes.

Hebræerne gik på deres side til den yderlighed at sige, at Israel for tid og evighed var udvalgt som Guds hovedsæde, og at udvalgte blandt dem altid ville blive sendt for at reformere verden. Men at denne reform faktisk var begrænset til det jødiske folk, og Guds åbenbaringer var deres særlige rettighed, således at alle andre, der gjorde krav på åbenbaring blev betragtet som løgnere.

I Indien finder præcis de samme forestillinger udbredelse

⁶ Se Matthæusevangeliet 13:57 og Markusevangeliet 6:4

blandt arierne som dem, der fandtes blandt israelitterne. I denne læres ånd er Parmeshvar (Gud) kun hersker over Indien og en sådan hersker, som intet ved om andre lande. Og uden noget bevis postulerede de, at Parmeshvar (Gud) kun syntes om Indiens klima og aldrig ønskede at besøge andre lande eller få noget af vide om de stakkels folk, som Han ikke har skænket en tanke efter at have skabt dem.

Jeg beder jer i Guds navn: tænk over det og sig mig om den menneskelige natur kan acceptere sådanne læresætninger, eller om der er nogen, der kan rumme dem med deres fornuft. Jeg er ude af stand til at forstå, hvilken form for logik det er på den ene side at sige, at Gud er hele universets Skaber, og på den anden side at sige, at Gud er ude af stand til at være forsyn for hele verden og kun skænker Sin opmærksomhed til et bestemt folk og en del af et bestemt land. Tænk selv efter, om der er noget, der bekræfter denne tankegang i de naturlove, Gud har givet for det materielle univers? Hvorfor skulle loven for det åndelige univers da hvile på en sådan forskelsbehandling?

Hvis vi bruger fornuften, så kan vi bedømme ud fra dens resultat, om en ting er god eller ond. Så behøver jeg ikke at fortælle, hvad resultatet af bespottelse og forbandelse af Guds hellige profeter bliver for dem, der har hundredtusindvis af tilhængere blandt mennesker af alle samfundslag - og hvilken frugt de høster. For der findes næppe noget folk, som ikke har bevidnet et sådant resultat under en eller anden form.

Mine kære! Ældgammel erfaring og gentagne eksempel har vist, at bespottelse og forbandelse af forskellige folks profeter og sendebud er en gift, der ikke alene ender med kroppens ødelæggelse, men også fører til en nedbrydelse af sjælen, som ender med at ødelægge fremtiden i denne verden og den næste. En nation kan aldrig selv leve i fred, hvis dens indbyggere er

optaget af at finde svagheder og smæde hinandens religiøse ledere; og der kan aldrig herske harmoni mellem folk, hvis det ene - eller begge - til stadighed omtaler det andets profeter eller rishier og avatarer med ondskab og spot. Hvem bliver ikke ophidset over at høre sin profet eller åndelige leder blive bespottet. Især muslimerne er et sådant folk, der - skønt de ikke gør deres Profet til Gud eller Guds søn - betragter den hellige Profet som den ædleste af de udvalgte født af et menneske. Hvis man vil leve i harmoni med sande muslimer, er det ikke muligt på anden måde, end ved, når talen falder på vor hellige Profet, da ikke at tale respektløst eller i et groft sprog.

Vi bespotter aldrig andres profeter. Tværtimod har vi den lære, at alle de profeter er sande, der er kommet til jordens forskellige folkeslag, og som millioner har troet på, og som er blevet elsket og æret i en del af verden, og at der yderligere er gået en lang periode med kærlighed og tiltro til dem; disse forhold er tilstrækkeligt bevis på det. For hvis de ikke var fra Gud, ville troen på dem ikke have nået millioner af menneskers hjerter. Gud giver aldrig Sine udvalgte tjeneres æresbevisninger til andre, og hvis en bedrager ønsker at indtage deres plads, vil han snart blive bragt fald.

På dette grundlag tror vi, at også Vedaerne er fra Gud, og vi betragter rishierne som ædle og hellige mænd, selvom vi må konstatere, at Vedaernes lære ikke har kunnet skænke nogen af tilhængerne fuldkommen gudstilbedelse. De folk i Indien, som er afgudsdykere, ildtilbedere, soltilbedere eller tilbedere af Ganges eller tusindvis af guder, eller som er tilhængere af Jainismen eller gudindedyrkelse - de finder alle deres udgangspunkt i Vedaerne. Vedaerne er så vage og uklare, at alle disse religiøse grupper kan uddrage hver deres lære af dem. Alligevel er vi på grundlag af islams lære forvisset om, at de originale Vedaer ikke er menneskeværk. Menneskeværk har ikke

kraft til at tiltrække mange millioner mennesker og dernæst etablere en varig menighed. Selvom vi ikke har fundet sten tilbedelse nævnt i Vedaerne, så er deres lære - uden tvivl - fuld af tilbedelse af ild, luft, vand, sol, måne o.s.v. Og ingen af disse hellige skrifter indholder forbud mod tilbedelse af disse ting. Hvem kan afgøre, om alle de gamle hindu sekter er falske og kun den nye Arya Samaj er sand? Og at de, der tilbeder disse genstande på grundlag af Vedaerne, har stærke argumenter for, at tilbedelse af disse ting klart nævnes i Vedaerne, og at der ikke noget sted findes et forbud. At sige, at det alt sammen er navne på Gud, det er stadig en påstand, der ikke er klart afgjort endnu. Hvis der var et grundlag, synes der ikke at være nogen årsag til, at ledende præster i Benares og andre byer ikke har anerkendt ariernes lære; og selvom de har søgt at udbrede den gennem 30-35 år, er der kun ganske få hinduer, der har accepteret ariernes tro. Sammenlignet med ortodoks hinduisme og andre hindu sekter er Arya Samaj så uanseelig, at den nærmest ikke er til, og den har ikke haft nogen større indflydelse på dem. Ligeledes bestemmelsen om nijug⁷ som tilskrives Vedaerne. Den lære er uforenelig med almindelig menneskelig værdighed, men som jeg lige har nævnt, kan vi ikke anerkende den som en oprindelig vedisk lære. Men vi er stærkt tilbøjelige til at mene, at denne lære på et senere tidspunkt er blevet introduceret ud fra sanselige motiver. Fordi vedaerne har eksisteret i årtusinder, er det muligt, at afskrivere af tekstene i forskellige perioder har foretaget nogle ændringer. For os er

⁷ En praksis, som tillader en kvinde, der har ikke været i stand til at få børn med sin mand, at have samleje med en anden person og derved få børn til mand.

det imidlertid tilstrækkeligt, at mange millioner mennesker i Indien igennem årtusinder har anerkendt dem som Guds ord; og det er ikke muligt at denne status skulle tillægges et skrift frembragt af en bedrager.

Når vi af gudfrygtighed - trods disse vanskeligheder - betragter Vedaerne som Guds ord og anser den falske lære, der findes i dem, som senere tilføjelser, hvorfor skulle man da angribe Koranen, der fra først til sidst indeholder læren om Guds enhed og ikke noget sted foreskriver tilbedelse af sol og måne osv. Tværtimod siger Koranen tydeligt :

لَا تَسْجُدُوا لِلشَّمْسِ وَلَا لِلْقَمَرِ وَاسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي

خَلَقَهُنَّ...⁸

hvilket betyder: I skal ikke tilbede solen, månen og heller ikke noget anden væsen, og tilbed Den Som har skabt jer.

Desuden bærer både gamle og nye tegn vidnesbyrd om Koranens sandhed, og den er et spejl, hvori man kan se Gud. Hvorfor da rette voldsomme angreb på den? Og hvorfor behandler arierne ikke os i samme ånd, som vi behandler dem; og hvorfor sår de splidens og fjendskabets sæd? Mener de virkelig, at det vil føre noget godt med sig? Er det en from handling at smide sten efter en, der giver blomster, eller kaste urin på en, der bringer mælk?

Hvis hinduer og arier er parat til en fuldkommen forsoning, hvorved de respekterer vor Profet (Guds fred og velsignelse være med ham) som en sand Guds profet, og i fremtiden afholder sig fra foragt og bespottelse, så vil jeg være den første til at underskrive et løfte om, at Ahmadierne altid vil anerkende Vedaerne og omtale dem og rishierne med respekt og kærlighed.

⁸ Sura 41, vers 38

Hvis vi ikke gør det, skal vi betale en bøde på mindst 300.000 rupees til hinduerne. Hvis hinduerne af et oprigtigt hjerte ønsker fred med os, bør de underskrive en lignende aftale om, at de anerkender Profeten Muhammad (Guds fred og velsignelse være med ham) som profet og sendebud, og at de vil omtale ham med den ærbødighed og respekt, der er passende for en troende. Hvis de ikke gør det, skal de betale en bøde på mindst 300.000 til Ahmadiyya Bevægelsens leder.

Man må huske, at på nuværende tidspunkt tæller Ahmadiyya Bevægelsen mere end 400.000 medlemmer⁹, derfor er det ikke svært at indsamle 300.000 rupees for så vigtig en sag. De folk¹⁰, som nu står uden for vor bevægelse, er i realiteten alle splittede i deres holdninger og forskellige af natur. De har ikke nogen leder, som de føler sig forpligtede til at adlyde. Derfor kan jeg ikke garantere for deres adfærd. For tiden betragter de også mig som vantro og antikrist. Men jeg håber, at hvis hinduerne indgår en sådan aftale med mig, så vil muslimerne ikke begå en sådan udåd, at de ved at forhåne disse dannede folks skrift og rishier bliver årsag til, at vor hellige Profet forbandes til gengæld. En sådan forbandelse må i virkeligheden lægges dem til last, der er skyld i den første udåd. Da en sådan handling er i modstrid med almindelig god opførelse, håber jeg ikke, at disse folk efter aftalens indgåelse vil fortsætte på samme måde. Men det vil være nødvendigt for at forstærke aftalen, at den bliver underskrevet af 10.000 voksne mennesker fra hver side.

Kære venner! Der er ikke noget der er så godt som fred og forsoning. Lad os forenes og blive et folk ved hjælp af denne

⁹ Dette antal var gældende da denne bog blev forfattet af den Forjættede Messias i 1908 (oversætters note).

¹⁰ Dvs de andre muslimer (oversætters note).

aftale. I indser klart hvilken splittelse der er kommet af beskyldninger om løgn, og hvordan det har skadet landet. Kom, lad os denne gang afprøve, hvilke velsignelser der er i gensidig anerkendelse. Dette er den bedste måde at søge forsoning på. At undlade at søge forsoning vil være som at have en betændt byld, der på overfladen ser ren og skinnende ud, skønt der inden i den er råd og ildelugtende materie.

Der er ikke behov for, at jeg nævner, at de skærmydsler og optøjer, der for tiden er tiltagende blandt hinduer og muslimer, ikke alene skyldes religiøse modsætninger. De har andre årsager, som har at gøre med verdslige ambitioner. F.eks. har hinduer fra starten ønsket repræsentation i regeringen og i statens anliggender, at de blev hørt i politiske spørgsmål, at regeringen til enhver tid var opmærksom på deres klager, og at de kunne få ledende stillinger i administrationen på linje med englænderne. Muslimerne begik den fejl, at de ikke deltog i disse forsøg på linje med hinduerne. De har tænkt, at kun hinduerne ville drage fordel af disse bestræbelser, fordi de var i flertal. Muslimerne holdt sig ikke alene ude af disse bestræbelser, men - ved at gøre modstand - udgjorde de en forhindring, der resulterede i voksende modvilje.

Jeg indrømmer, at dette kom oven i de oprindelige årsager til fjendskabet. Men jeg mener ikke, at dette er den oprindelige grund. Jeg er uenig med dem der siger, at uenigheden og fjendskabet mellem hinduer og muslimer ikke skyldes religiøse modsætninger, men politiske.

Enhver kan forstå, hvorfor muslimerne tøver med at kræve deres rettigheder sammen med hinduerne, hvorfor de stadig ikke vil tilslutte sig deres Congress,¹¹ og hvorfor de ikke fulgte trop, da de indså, at hinduerne var på rette vej, men i stedet holdt sig for sig selv og oprettede en separat muslimsk sammenslutning,¹² uden at ville samarbejde med dem.

Jeg understreger, at den egentlige årsag er religiøs, intet andet. Hvis hinduerne i dag efter at have sagt trosbekendelsen „La illahha illallah - Muhammadur rasulullah¹³“, kom til muslimerne og omfavnede dem, eller hvis muslimerne blev hinduer og begyndte at tilbede ild, luft osv. i overensstemmelse med Vedaerne¹⁴, og sagde farvel til islam, så ville de modsætninger, der nu kaldes politiske, med et forsvinde, som om de aldrig havde eksisteret.

Heraf fremgår det, at den egentlige årsag til alt hadet og fjendskabet er religiøs uenighed. Fra ældgammel tid er det denne religiøse uenighed, der i tilspidsede situationer har fået strømme af blod til at flyde.

Så længe hinduerne pga. religiøse forskelle betragter jer (muslimerne) som et fremmed folk, og at I på grund af samme uenighed betragter dem som et fremmede folk, så vil det ikke være muligt at skabe en sand velvilje, så længe årsagen til disse følelser ikke fjernes. Jo, det er muligt at etablere en kortvarig overfladisk forsoning. Men den hjertelige forsoning, som kan kaldes den sande hjertelige forsoning, kan kun opstå, når I oprigtigt anerkender, at Vedaerne og deres rishier er sendt af Gud, og når hinduerne ligeledes forlader deres snæversynede holdning og anerkender vor Profet (Guds fred og velsignelse være med ham) som profet. Husk på, at dette er den eneste måde, hvorpå der kan skabes sand forsoning mellem jer og

¹¹ Det senere Congress Party i Indien (oversætters note).

¹² Denne sammenslutning blev dannet i 1906 under navnet Muslim League (oversætter note).

¹³ Der er ingen Gud undtagen Allah, Muhammad er Allahs sendebud.

¹⁴ Der henvises til den udgave af Vedaerne som – ifølge muslimerne – er blevet forvandsket af Vedaernes tilhængere (oversætters note).

hinduerne - kun dette vand kan fjerne alle urenheder. Hvis den dag kommer, hvor disse to adskilte folk skal forenes, så vil Gud berede dem på at acceptere denne aftale, som Han allerede har beredt os på det.

Men ud over en sådan aftale er det også nødvendigt at møde hinduerne med sand forståelse og vænne sig til at vise hensyn og forsonlighed. Afholde sig fra alt, der kan såre dem, medmindre det er anbefalet eller obligatorisk i vor religion. Hvis hinduerne oprigtigt anerkender vor Profet (Guds fred og velsignelse være med ham) som en sand profet og tror på ham, så må den kilde til uenighed, som f.eks. slagting af køer udgør, også fjernes. Det er ikke nødvendigt for os at gøre alt, hvad islam tillader. Der er et væld af ting, vi betragter som tilladte, men aldrig anvender. Et af budene i vor religion er at møde andre med hensyn og godhed og tro på, at Gud er En og uden partner. Det er ikke i modstrid med Guds lov at udelade noget, der ikke er påkrævet, for at gøre noget som er gavnligt og nødvendigt. Vor religion lærer os at afholde os fra det, Gud har forbudt, at følge Hans vej for at vinde Hans nåde, at være god mod alle Hans skabninger og møde dem med medfølelse, at tro på at alle verdens hellige profeter og sendebud er sendt af Gud som profeter og reformatorer i hver deres tidsalder - uden at gøre forskel på dem, og at være god mod vore medmennesker. Dette er essensen af vor religion. Men hvordan skulle vi kunne forsones os med et folk, som uretfærdigt og uden guds frygt spotter vor hellige Profet Muhammad (Guds fred og velsignelse være med ham), og bagvasker ham og taler dårligt om ham? Jeg erklærer, at vi kan forsones os med vildmarkens slanger og ulve, men vi kan ikke forsones os med dem, som uretfærdigt angriber vor hellige Profet, der er os kærere end vort liv og vore forældre. Må Gud lade os dø som muslimer. Vi ønsker ikke at gøre noget på bekostning af vor tro.

Jeg ønsker ikke at bebrejde noget bestemt folk uden grund, ej heller ønsker jeg at såre nogen. Islam, der er fredens religion, har aldrig angrebet nogen folks religiøse ledere, og Koranen er den ophøjede bog, som har lagt grunden til fred mellem folkeslagene og har anerkendt ethvert folks profeter. Det er Koranen, der på enestående vis lærer os om denne verdens profeter:

¹⁵ لَا نَفْرَقَ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ. وَ نَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ○

hvilket betyder: O muslimer, sig: Vi tror på alle Guds profeter; og vi gør ikke forskel på dem ved at anerkende nogle og forkaste andre!

Nævn et andet helligt skrift, der lægger et sådant grundlag for fred og forsoning? Koranen indskrænker ikke Guds universelle nåde til kun at omfatte et enkelt folk. Den anerkender alle profeterne af Israels Hus, såsom Jakob, Isak, Moses, David og Jesus (fred være med dem alle). Den kalder intet folks profeter for bedragere eller løgnere, hvad enten de er fra Indien eller fra Persien. Tværtimod siger den klart, at ethvert folk og enhver by har haft sin profet, og at dette har lagt grundstenen til fred og forsoning mellem folkeslagene. Det er derfor en skam, at alle folk foragter og forbander denne fredens profet.

Kære landsmænd! Jeg har ikke sagt dette for at såre jer, men i en god sags tjeneste må jeg sige, at de folk, der har lagt sig for vane at smæde og bagvaske andre folkeslags profeter og tilskriver deres religion denne upassende skik - de synder ikke alene mod Gud. De er også skyld i den synd at så splittelse og fjendskab mellem forskellige religiøse grupper. Svar mig med hånden på hjertet: Hvis nogen forhåner en andens far

¹⁵ Sura 3, vers 85

eller bagvasker hans mor, angriber han da ikke selv sin egen fars ære? Og hvis nogen svarer igen med ligende forhånelser, vil det da ikke være korrekt at sige skylden ligger på den person, som startede det? Og at han på den måde selv skadede sine forældres ære?

I Koranen lærer Allah os anstændig opførsel og respekt ved at sige:

لا تَسُبُّوا الَّذِينَ يَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ فَيَسُبُّوا اللَّهَ عَدْوًا بِغَيْرِ

16 علم

Dette betyder: Spot ikke afgudsdyrkernes guder, ellers vil de spotte Gud til gengæld på grund af uvidenhed.

Selvom afguder ikke har nogen betydning ifølge Koranen, pålægger den muslimerne god opførsel, så de afholder sig fra at spotte afguderne og nøjes med at forklare, for at afgudsdyrkerne ikke i vrede skal forbande Gud, og muslimerne derved blive årsag til forbandelsen. Hvad slags folk er det, der forbander islams ædle Profet, taler om ham i hånlige vendinger, og på det groveste angriber hans gode navn. Denne ædle profet, hvis navn vækker så stor respekt, at herskere stiger ned fra deres troner og lytter respektfuldt til hans ord. De føler, at det er en ære at være blandt hans ydmyge tilhængere. Mon ikke denne ærefulde stilling er skænket ham fra Gud? De, der vover at fornærme en så ophøjet person, går i rette med gud. Gud har vist verden mægtige tegn for at ære og støtte denne udvalgte Profet, Muhammad (Guds fred og velsignelse være med ham) og bevise hans sandhed. Det kan kun være Guds værk, at 200 millioner muslimer har anerkendt ham. Alle profeter har modtaget tegn fra Gud, der skulle vise, at de var sande profeter.

¹⁶ Sura 6, vers 109

Men de uforlignelige tegn, der blev vist til støtte for Profeten Muhammad overgår dem alle - tegn, der manifesterer sig selv i dag.

Men I kan ikke forstå det klare argument, at når jorden præges af synd og overtrædelse, og når ondskab, moralsk for-dærv og frækhed vejer tungere i Guds vægt end gode gerninger, da er det, at Gud i Sin nåde lader et sendebud blive oprejt blandt menneskene for at genetablere freden på jorden. Sygdom kræver lægelig behandling - det skulle I være de første til at forstå, fordi I hævder, at jeres Vedaer ikke kom i en sådan periode, hvor syndens storm rasede, de kom derimod på en tid, hvor jorden ikke var oversvømmet med synd. Er det da svært for jer at begribe, at en profet kommer, når en flodbølge af synd hastigt overskyller alle lande?

Jeg tror ikke, I er uvidende om de historiske forhold: Da vor hellige Profet blev kaldt til profetdømmet, var det en tidsalder, der var præget af misgerninger og vranglære. Som Pandit Diya Nand skriver i sin bog¹⁷, havde afgudsdyrkelsen også i Indien erstattet tilbedelsen af Gud, og den vediske lære havde undergået store forandringer.

Ligeledes skriver den engelske pastor Pfander - en ihærdig forkæmper for kristendommen - i sin bog „Mizan ul Haqq“, at de kristne på Profetens tid var blevet de mest fordærvede af alle folkeslag, og at deres umoral var en kilde til skam og vanære for kristendommen.

Koranen beretter selv om behovet for, at den blev åben-baret:

¹⁸ *ظهر الفساد في البر والبحر*

¹⁷ Satyarath Parkash

¹⁸ Sura 30, vers 42

Dette vers betyder, at ufred og fordærv havde vist sig til lands og til vands, og ingen folkeslag - hvad enten de var primitive eller gjorde krav på at være civiliserede - var fri for fordærv.

Alle vidnesbyrd viser, at folkeslagene på den hellige Profets tid, både i øst og vest, både Indiens befolkning og den arabiske ørkens beboere såvel som øboerne, var blevet moralsk fordærvede; og der var ikke nogen af dem, der havde et rent og uplettet forhold til Gud, alle slags laster besmittede jorden. Er det ikke logisk, at der i en sådan mørk tidsalder er brug for, at der oprejses en enestående profet?

Tilbage står spørgsmålet om, hvad denne Profet udrettede. Jeg forsikrer om, at ingen kristen, jøde eller arier kan give et så klart og veldokumenteret svar på dette spørgsmål som en muslim kan angående Profeten Muhammad (Guds fred og velsignelse være med ham).

Det første mål for Profeten Muhammad var at retlede araberne. På den tid var arabernes stade sådan, at de dårligt nok kunne kaldes mennesker. Der var ikke det fordærv eller den afgudsdyrkelse, som ikke var udbredt blandt dem. Tyveri og røveri var deres levevej. At udgyde uskyldigt blod var for dem lige så almindeligt som at træde en myre ihjel. De dræbte børn for at tilegne sig deres ejendom. De begravede piger levende. De var stolte over at bedrive utugt og pralede af det i deres sange. Drukkenskab var så almindeligt blandt dem, at der ikke fandtes noget hus uden alkohol. I hasardspil var de førende. De var simpelthen skamløse.

Da Profeten blev oprejst for at reformere dem og viede sin inderste opmærksomhed til at rense deres hjerter, undergik de på kort tid en komplet forandring. Fra at have opført sig som vilde udviklede de sig til mennesker, fra mennesker til civiliserede mennesker, fra civiliserede mennesker til gud-

frygtige mennesker. Til sidst blev de i den grad overvældet af kærlighed til Gud, at de kunne udholde enhver smerte. De blev udsat for forskellige former for tortur. De blev ubarmhertigt pisket, lagt på brændende sand, lænket og næsten sultet og tørstet til døde. Men ved hver prøvelse gjorde de fremskridt. Manges børn blev dræbt for øjnene af dem, og mange blev henrettet for øjnene af deres børn.

Når man tænker på den enestående hengivenhed, hvormed de gav deres liv, kommer man til at græde. Guds befaling og Hans Profets hengivenhed havde gjort et så uimodståeligt indtryk på deres hjerter, at de blev draget mod islam og undergik en så uhørt forandring, at de hilste ved den mands dørtærskel, som havde vandret fattig, hjælpeløs og venneløs om i Mekkas gader. Det måtte være en åndelig magt, der løftede dem ud af deres elendighed og bragte dem til dette høje stade. Endnu mere overraskende er det, at de fleste af dem - da de var vantro - var Profetens dødsfjender og tørstede efter hans blod. Jeg kan ikke tænke mig noget større mirakel end dette, at en fattig og hjælpeløs mand kunne rense deres hjerter for had og i en sådan grad drage dem til sig, at de kastede deres stolthed bort for Guds skyld og i ydmyghed fulgte ham.

Der er nogle uforstandige, der beskylder islam for djihad, og siger, at alle disse mennesker blev omvendt ved sværdet. De er gået over stregen i uretfærdighed og forvanskning af sandheden. Hvad er der i vejen med dem, siden de bevidst ser bort fra de historiske kendsgerninger? Vor Profet fremstod ikke som konge i Arabien. Ellers kunne den mistanke opstå, at folk på grund af hans magt og væld meldte sig under hans fane for at redde livet.

Spørgsmålet er ganske enkelt dette: Da han - fattig, hjælpeløs og alene - begyndte at forkynde Guds enhed og om sandheden i sin egen mission, var der da noget sværd, der indgød

frygt i deres hjerter og tvang de forsagte og svage til underkastelse? Hvis de ikke havde troet på ham, hvilken konge havde han da bedt om en hær for at tvinge dem? I, der søger sandheden - vær forvisset om, at alt dette er opspind fra islams svorne fjender. Gå til de historiske kilder! Profeten var et forældreløst barn, hvis far døde få dage efter hans fødsel, og hans mor gik bort, da han var 6 år gammel. Denne dreng, hvis liv var i Guds hånd, voksede da op uden andres hjælp under Guds beskyttelse. I den tragiske situation som forældreløs arbejdede han blandt andet som gedehyrde. Ingen andre end Gud kunne vejlede ham. Ingen af hans onkler ville give ham sin datter til ægte, fordi han tilsyneladende ikke var i stand til at påtage sig at forsørge hende. Desuden var han analfabet og mestrede ikke noget håndværk eller erhverv. Da han nåede 40 års alderen, blev hans hjerte draget stærkt mod Gud. Få kilometer fra Mekka er der en hule kaldet Hira. Her trak han sig tilbage og hengav sig til at ihukomme Gud. En dag, mens han tilbad Gud i denne hule, åbenbarede Gud sig til ham, og han modtog budskabet: Verden har forladt Guds vej, og jorden er dækket af synd. Derfor sender jeg dig som Mit sendebud. Nu må du advare menneskene, for at de kan vende tilbage til Gud før straffen kommer. Da han var analfabet, blev han bange for denne befaling og bønfuldt Gud: Jeg kan ikke læse eller skrive. Da lærte Gud ham alle former for åndelig viden og oplyste hans hjerte. Det var et resultat af hans åndelige styrke, at samfundets fattige og svage begyndte at blive ham hengivne. De indflydelsesrige i samfundet begyndte beslutsomt at bekæmpe ham. De gik så langt som til at planlægge at dræbe ham, og de torturerede og dræbte mange mænd og kvinder blandt hans tilhængere. Deres sidste angreb bestod i, at de belejrede Profetens hus for at dræbe ham. Men hvem kan dræbe den, som Gud beskytter? Gud oplyste ham i en åbenbaring og

bød ham at forlade byen og lovede altid at være med ham. Han drog ud fra Mekka sammen med Abu Bakr og skjulte sig tre nætter i Thawr hulen. Hans fjender optog forfølgelsen og nåede frem til hulen ved hjælp af en stifinder. Han fulgte sporet frem til hulen og sagde, at de skulle søge der, for sporet førte ikke længere - hvis han var gået længere, måtte han være steget til himmels. Men hvem kan sætte grænser for Guds undere? Gud viste det under, at en edderkop på en nat dækkede hele hulens åbning med sit spind, og en due byggede rede ved hulens åbning og lagde æg, så da stifinderen opfordrede mekkanerne til at gå ind i hulen, var der en gammel mand, der sagde: Stifinderen må være gal. Jeg så edderkoppespindet over hulens åbning allerede før Muhammad blev født. Da folk hørte dette, spredtes de og tænkte ikke mere på hulen.

Derefter drog Profeten i hemmelighed til Medina, hvor han blev anerkendt af de fleste indbyggere. Dette forbitrede mekkanerne, og de ærgrede sig over, at deres offer var sluppet fra dem. De begyndte at planlægge dag og nat, hvordan de skulle dræbe Profeten. De få mekkanere, som troede på Profeten, havde ligeledes forladt byen og rejste til forskellige lande. Nogle havde fået beskyttelse af Abyssiniens¹⁹ konge. Men andre blev i Mekka, fordi de ikke kunne skaffe forsyninger til rejsen. De blev udsat for hård forfølgelse. I Koranen nævnes det, at de dag og nat klagede deres nød og bønfuldt Gud.

De vantro fra quraish-stammen begik uhyrlige grusomheder. De begyndte at dræbe de fattige hjælpeløse kvinder og forældreløse børn. Nogle kvinder blev dræbt på bestialsk vis ved at få benene bundet til to kameler, der blev bragt til at løbe i forskellige retninger, således at ofret blev revet i to dele.

¹⁹ Vore dages Etiopien (oversætters note)

Da de ubarmhjertige vantros grusomheder var nået til denne yderlighed, åbenbarede Gud, Som viser Sine tjenere barmhjertighed, til Sin Profet: De forfulgtes bønner har nået Mig. Fra i dag giver Jeg tilladelse til at I kan forsvare jer. Husk, at de, der angriber uskyldige med sværd, skal forgå ved sværd. Men før ikke an i krig, thi Gud elsker ikke angriberne.

Således forholder det sig med islamisk djihad, som groft uretfærdigt er stillet i det forkerte lys. Der er ingen tvivl om, at Gud er Mild og Tilgivende. Men når et folks grusomhed overskrider alle grænser, lader Han ikke angriberne gå ustraffet. Han tilvejebringer selv forudsætningerne for deres ødelæggelse. Jeg ved ikke, hvorfra islams modstandere har fået denne opfattelse eller har hørt, at islam blev udbredt ved sværdet. I Koranen har Gud åbenbaret:

20 لا إكراه فى الدين ...

der betyder, at der er ingen tvang i den islamiske religion. Hvem har da foreskrevet tvang? Og hvilke midler var der for at udøve tvang? Mon folk, hvis de var blevet tvunget ind i islam, ville have haft oprigtighed og hengivenhed til, uden belønning, at gå i kamp mod tusinder, når de selv kun var to-tre hundrede - og da de blev tusind - at drive adskillige hundrede tusinde fjender tilbage, og til at ofre deres liv for at frelse religionen fra fjendens angreb? Med deres eget blod bekræftede de islams sandhed. De var så dedikerede til at udbrede troen på Guds enhed, at de led store afsavn og trængsler for at krydse Afrikas ørkener og udbrede islam dér. Efter alle former for strabadser når de også Kina, ikke som krigere men som asketer - og

²⁰ Sura 2, vers 257

inviterer folk til islam; og resultatet af deres velsignede forkyndelse er, at mange millioner har accepteret islam i Kina. Siden kom de til Indien beskedent klædt, hvor mange forlod deres religion og konverterede til islam. Muslimerne bragte vidnesbyrdet om Guds enhed til Europas grænser. Kunne alt dette udføres af folk, som var tvangsomvendt, folk som udadtil bekendte sig som troende, men i hjertet var vantro? Nej, det var folk, hvis hjerter var fulde af troens lys, og som alene var hengivne til Gud.

Vi vil nu vende tilbage til spørgsmålet om, hvad islam lærer. Det er klart, at islams hovedmål er at fastslå Guds Enhed og Almagt i denne verden, at rykke afguderier op med rode, og at samle alle de forskellige trossamfund om en og samme bekendelse. Alle de trosretninger, der har været, og alle de profeter, der er kommet før islam, begrænsede sig til deres eget folk og land. Hvad de gjorde for at højne deres moral, så havde de ikke andet mål end at gavne dette folk. Således sagde f.eks. Jesus klart, at hans lære kun var for Israels folk. Da en kvinde, som ikke tilhørte Israels Hus, ydmygt bad ham om retledning, afslog han det. Da den stakkels kvinde gik så langt som til at sammenligne sig selv med en hund og igen bad om retledning, fik hun det svar: „Jeg er kun blevet sendt til de tabte får af Israels Hus.“ Til sidst tav hun. Men vor Profet (Guds fred og velsignelse være med ham) har aldrig sagt, at han kun er sendt til araberne. I Koranen står der:

قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا ...²¹

der betyder: Sig til folk, at Jeg er sendt fra Gud til hele verden.

²¹ Sura 7 vers 159

Men husk, at det ikke forholder sig sådan, at Jesu svar til kvinden var en synd fra hans side. Endnu var tiden ikke inde for en universel retledning. Gud havde befalet Jesus kun at prædike til folk af Israels Hus, ikke til nogen andre. Som jeg netop har nævnt, var Jesu morallære kun beregnet for jøderne. Årsagen er den, at Toraen foreskrev øje for øje og tand for tand - en lære der var nødvendig for at etablere retfærdighed blandt jøderne og stoppe undertrykkelse og udskejelser, fordi de efter 400 år i slaveri var blevet ondskabsfulde og nedrige. Guddommelig visdom krævede, at ligesom de var gået til yderlighed i gengældelse og hævn, var der brug for en morallære, der gik til den anden yderlighed, for at opveje den. Den morallære, der findes i Evangelierne, var kun beregnet for jøderne, ikke for hele verden. Ligesom Toraen går til yderlighed med hensyn til gengældelse og strenghed, rummer Evangelierne en overdreven lære om tilgivelse og eftergivenhed. Ingen af disse to bøger tager hensyn til alle det menneskelige træes forgreninger. Toraen beskæftiger sig med en af træets grene, og Evangelierne sørger for en anden gren. Begge bøger savner balance og mådehold: For ligesom det ikke er formålstjenligt evig og altid at tage hævn og straffe, er det skadeligt for menneskets moral altid at blive tilgivet. Derfor lærer Koranen:

و جزاؤا سيئة سيئة مثلها فمن عفا و أصلح فأجره على الله

dvs. straffen for en forbrydelse skal svare til den begåede forbrydelse, sådan som Toraen lærer det. Men hvis man tilgiver - som Evangelierne lærer det - da er det ifølge islam kun tilladt og anbefalelsesværdigt, når det fører til et godt resultat, og den, der tilgives, kan ventes at forbedre sig. Ellers er praksis som foreskrevet i Toraen.

²² Sura 42 vers 41

ABOUT THE BOOK

In a world plagued with intolerance for cultural, racial and religious differences, *A Message of Peace* serves as a panacea to the ills of the society. Prophetic in foresight and universal in scope, this book lays out a path to the peaceful existence of all humans based on the central theme of worshipping the One God. It is not surprising therefore that *A Message of Peace* forms the last work of a man who was destined to lay the foundation for the establishment of peace in this day and age and whose advent was prophesied in all major religions of the world—the Promised Messiah and Reformer of the Latter Days.

‘My countrymen!’ writes the Promised Messiah, ‘A religion which does not inculcate universal compassion is no religion at all. Similarly a human being without the faculty of compassion is no human at all.’